

—ର ପ୍ରତି

[ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣଧନ ଦେ ଏମ୍-ଏୟୁମନ୍]

ଆମାର ନିକଟେ ଚେଯେଛ କବିତା ? ବନ୍ଧୁ, କରେଛ ଭୁଲ !
କାବ୍ୟ-ମଧୁପ ଉଡ଼େ' ଗେଛେ କଂବେ, ବିଂଧେ ଦିଯେ ଗେଛେ ଛଳ !
ପାଞ୍ଜାନାଦାରେରା ଆସେ ତାଙ୍ଗାଦାୟ ପ୍ରଭାତେ ରଙ୍ଗ-ଆଁଖି,
ବାଡ଼ୀଭାଡ଼ାଟା ଓ କଯମାସ ହୋଲ ପଡ଼େ' ଗେଛେ କ୍ରମେ ବାକି !
ଛେଲେ ଗୁଲୋ ସବ ଚାପା ପଡ଼େ ଆଛେ ନାନାନ୍ ରୋଗେର ଭିନ୍ଦେ,
ମେଯେର ବିଯେର ସନ୍ଧାନେ ସୁରେ' ଜୁତୋଜୋଡ଼ା ଗେଛେ ଛିନ୍ଦେ !
ଯେ ଛାତା ଆଡ଼ାଲେ ଏତଦିନ ଧରି' ଢାକିଯା ଚଲେଛି ମୁଖ,
ଝଡ଼େ ଛିନ୍ଦେ ଗିଯେ ସେ-ଓ ଆଜ ପ୍ରାଣେ ଦିଯେଛେ ଦାରୁଣ ଦୁଖ !
ବନ୍ଧୁ, କତଇ କୁହିବ କାହିନୀ, କେ ଜାନେ ଆରୋ କି ବାକି,—
ତୁମି ନିଯେ ଥାକ ସ୍ଵପ୍ନ ତୋଭାର “ପ୍ରମରଖାଯେମ-ସାକ୍ଷୀ” !

ବନ୍ଦନା ।

ଭରିଯା ଏନେହି ଡାଲାଟା ଆମାର
ଭକ୍ତି-ପୁଷ୍ପ ଦଲେ
ଏସ ମା ଭାରତୀ ଆଜି ଏହି ମମ
ମାନସ କୁଞ୍ଜତଲେ ।